

KÜPEŞTE

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

BAŞLARKEN

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

Hayatın meşgalesi içinde, dağdan kopup gelen kar tanesinin yuvarlanması misali bizler de sürükleniyoruz. Bazen acılar büyüyor çığ gibi, bazen de mutluluklar. Çoğunlukla da harmanlanıyor duygular. Bu döngüde pişmanlıklar da yaşanıyor elbet. Pişmanlığı fırsata çevirenler olduğu kadar, yakasını bir türlü kurtaramayanların sayısı da hayli fazla.

Gönül ister ki kimse pişman olacağı olayların faili ya da şahidi olmasın. Bu pek mümkün gözüküyor. Zira insan var olduğundan beri imtihanda. Bize düşen en az hasar ve pişmanlıkla insanlık yolculuğumuzu tamamlayabilmek.

Küpeşte dergi yazarları bu ay "Pişmanlık" konusunu masaya yatırdı. Siz kıymetli okurlarımızın beğenisine sundu.

Bu aydan itibaren bir de kendi yazarlarımızla olan söyleşilerimiz yer alacak dergimizde. Yaklaşık dört senedir devam eden dergi yolculuğumuzun, yolun başındaki arkadaşlarımız için de bir fikir olmasını istedik. Konuk koltuğunda bu ay, ben oturuyorum. Sevgili yazar arkadaşım Serpil Özlem Uçar'ın sorularını dilim döndüğünce cevaplamaya çalıştım.

Gelecek ay sağlıklı buluşabilmek duasıyla.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Nazife Yalçın Selçuk

Demet Yıldız

Serpil Özlem Uçar

Hanife Artar Yalçın

Rabia Rümeyza Bayram

Ezgi Ateş Toprak

Rıfat Zengin

MİSAFİR YAZARLAR

Emine Ölçer

Zeynep Figen Üçkan

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

BİR ÖZÜR BORCU

DEMET YILDIZ

Kendime bir manifesto,

Kendi ruhuma büyük bir özür mektubu bu.

Belki de her okuyanın kendinde bir şey bulduğu, ruhuna itiraf edemediği özür...

Canım kendim, ruhum; seni dinlemediğim için, hapsedilen duygu zindanına seni koyduğum için özür dilerim.

Her geçen günde seni yıpratıp ruhuna yapılan eziyeti sindirmeye çalıştığım için özür dilerim.

Gizli gizli ağlayıp gözyaşlarımla seni kabza soktuğum için,

Gerçekleri görmezden gelip kendi hüsnüzannımla daha doğrusu kandırmacalarımla seni yanıltmaya çalıştığım için özür dilerim.

Her kadın kıymetli, özel iken birilerinin karşına çıkıp seninle tuhaf bir yarışa girerek bütün olamayıp kıymetsiz yapmaya çalışmasına izin verdiğim için özür dilerim.

Gökyüzüne doyasıya bakıp sadece yürümek, birlikte şiir dinlemek, kitap okumak, çocukça eğlenmek isteyen seni yavaş yavaş yok etmeye çalışmalarına izin verdiğim için özür dilerim.

Canım ruhum, kendim,

Sana emanet edilen bu ruhu; bedeni geçici olanlara beğendirmeye, onları memnun etmeye çalışayım derken farkında olmadan vücudumun artık tepki göstermesini önemsemediğim için özür dilerim.

Gözlerimde ışıltılı parlayan ışığı birilerini hayatıma alarak söndürmeye çalışmalarına izin verdiğim için özür dilerim.

Doğan her güne havayı mis gibi içime çekerek şükürler olsun bugünümüze dediğimde önemsiz bakışlarla kendimi kötü hissettirdiğim için özür dilerim.

İçimdeki saf, açılmamış, yaşanmamış her şeyin birilerinin elinde heder olup gitmesine izin verdiğim için özür dilerim.

Mis gibi çay demleyip saatlerce şakalaşarak sohbet etme hayalimi gerçekleştiremediğim için özür dilerim.

Çılgınca dans ederek çocuklar gibi şen olup sadece ânın tadını çıkarıp hayatı bir yoldaş, arkadaşla yürüme inancını birilerinin yok etmesine izin verdiğim için özür dilerim.

Canım ruhum kendim,

Özenerek hazırladığım, hazırlandığım her anda içimdeki heyecanımın, sevincimin birileri tarafından öldürülmesine izin verdiğim için pişmanlıkla özür dilerim.

Yarım bırakmak zorunda olduğum her şey için, döktüğüm gözyaşları için, gerçekleri kabullenemediğim için, seni hasta etmeye başladığım için, yalnız bıraktığım için, yavaş yavaş tükenmeye başlayan kendim için senden özür dilerim.

Ve evet yanlış kişiler, olaylar artık yok olduğunda bast hâli başlamış olmakta, kendine gelip ruhunun dinginleşmesini seyredip kalbin mutmain olduğunda, yaradanla açılan mesafe yavaş yavaş kapandığında, bu sefer sevinç gözyaşı acı gülüslere karıştığında, özgürce koşup zıplayıp çocuklar gibi şen olmaya başladığında, artık çayı kitap eşliğinde huzurla içtiğinde, gökyüzüne artık bir başka huzur ve neşeyle baktığında evet iyileşmeyi kabul etmeye başladığın için teşekkür ederim. Beni bırakmadığın için, düştüğüm, bittiğim an “Hayır, yapacak çok şeyin, hayallerin var.” diye içeriden bas bas bağırarak beni ayağa kaldırdığın için teşekkür ederim.

Ve artık yollar bir başka yol

Gökyüzü bir başka gökyüzü

Dinlediğim şarkılar bir başka şarkı

Yaptığım her güzel iş artık bir başka güzel

Ve sen ruhum, kendim;

Artık daha mutlu, huzurlu, sağlıklı ve en önemlisi de içindeki o küsen küçük kız çocuğunu barıştırdığın için teşekkür ederim.

Ve söz olsun ki birilerinin ruhuma zarar vermesine, emanet bedenimi, ruhumu incitmesine izin vermeyeceğim. SÖZ OLSUN!

BENİ AFFET CANIM KENDİM!

“Kendini suçlayan ama suçsuz olan, içindeki masum küçük kız çocuğunu yaşatmaya çalışan tüm kadınlara...”

TÂRUMAR

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

O son eli sallamayacaktım
Kıyamete kadar havada asılı kalabilirdi kolum
Akıl edemedim.
Şimdi bu hikâyeyi duyan herkes,
Adına "Pişmanlık" diyecek
Asla
Bunun adı olsa olsa "Nefessizlik" olurdu
Hiç bilmeyecekler.

SOLUK ÇİZGİLER

EMİNE ÖLÇER

Okul sıralarındaydım. Çalışkanlıkları ve haylazlıklarıyla ün salmış arkadaşlarım vardı. Bense bir şeyleri becerememiş olacağım ki öğretmenlerimin gözünde hiçbir vasfa sahip olamadım. Her zaman sakin ve sessiz öğrenciydim. O okul sıralarında öğrendim; gittiğin yuvada okşanacak el, sevecek kalp yoksa adım attığın yol bile sahiplenmez seni, ne sıralar ne okul...

Çizdiğim resimlerde bir ev bir ağaç ve bahçe çiçeklerle dolu. Bahçenin bir kenarında; yemek pişiren anne, işten yeni dönmüş, divanda oturmuş soluklanan yorgun, argın alnında hayatın en acı çizgileriyle baba vardı. Odamın penceresinde oturur, olup biteni seyreder ve neyin eksik olduğunu düşünür dururdum. Neden bu kadar çelimsiz ağaçlar, çiçekler neden soluksuz bu bahçe, bir türlü anlayamazdım. Şimdi daha iyi anlıyorum. Yoktu ki bahçeyi renklendiren anne neşesi, bir babanın gülümsemesi. Resim hep aynı ve hâlâ aynı. Değişen tek şey yıllar ve yılların ağarttığı çizgili yüzler, çelimsiz ruh var sadece. O resme bakıyorum da yeniden oynayan, babasının yanaklarını mıncıklayan, annesinin terini silen ben olsaydım çelimsizliğin yerini rengarenk kuş cıvıltılarıyla saran bahçemiz olurdu. Pencere kenarında etrafı seyreden değil, neşesini kaybedenlere neşe dağıtan ben olurdu. O okul sıralarında oturan sessiz kız değil, gülüşlerinde çiçek açan deli dolu, etrafı arkadaşlarıyla şenlenen, yüreği pır pır eden ben olurdum. Öğretmenlerimin gözünde bıcır bıcır bir kız, yürüdüğüm yolların kahkahaları, anne ve babamın mutluluk karesi olurdum. Ve nereye değdirsem gülen gözlerimi, orası çizdiğim resimlerimin en güzel parçası olurdu.

ARINMA

RABİA RÜMEYSA BAYRAM

“Ya Rabbi, bütün yapmış olduğum günahlarımdan çok pişmanım.” Rabb’imizin yüce rahmetine sığındığımızda, affedilme arzusuyla dolu şu kısacık yakarış nasıl da rahatlatır ruhumuzu. Yağmurun ağaç dallarındaki tozları alıp götürmesi gibi kararmış gönlümüz bu yakarıyla temizlenir, ferahlar.

“Keşke,” yerine “Olanda hayır vardır,” demeyi öğretmiştir büyüklerimiz. Bazen yanlışlar bataklığına dalmadan içimizdeki vicdan terazisini dengelemeyi öğrenemeyiz. "Keşke yapmasaydım," sözleri ağızımızdan dökülürken yağmur sularına karışır, nehirlerle buluşuruz. O nehir ki ruhumuzu arıtır, yanlışlar bataklığından bulaşmış çamurları temizler, arındırır bizi.

“İnşallah bir daha yapmayacağım,” niyetiyle dudaklarımızdan dökülen dualar, arınmış ruhumuzu zirveye çıkarır. Öyle hafifler ki ruhumuz kanatlanır adeta. Tekrar tekrar söz veririz kendimize, nefsimizin oyunlarına yenilmemeye. Niyetler alırız bir daha saplanıp kalmamak için o korkunç çamura. Tövbe kanatlarını takınmıştır artık ruhumuz.Nefs-i emmareden, nefs-i levvameye yükseltir bizi. Yedi tekâmül basamağının ilkini aşmanın huzuru her zerremize yayılır. “Ancak kim işlediği zulümden sonra tevbe eder ve (davranışlarını) düzeltirse, şüphesiz Allah onun tevbesini kabul eder. Muhakkak Allah; bağışlayandır, esirgeyendir.”¹ ayetinin ilahî yankısı kulağımızda çınlar.

"İlahî ente maksudî ve rızake matlûbî" (Allahım, benim maksudum sensin ve kazanmak istediğim şey senin rızandır.) kalbimizden çıkar, dilimize pelesenk olur.

Allah’a ulaşmanın kutlu yolunda bazı büyüklerimizin ayak izlerini takip etmek ne ulvî ne güzel bir davranıştır. Tıpkı Şah-ı Nakşibend(k.s), Mevlana Halid Bağdadî(k.s.), Muhammed Baba Semmasî(k.s.), Şeyh Emir Külal(k.s.), Bediüzzaman(k.s.), Şems Tebrizî(k.s.) ve Gavs-ı Sanî (k.s.) ve daha nicelerinin izleri gibi. Hepsi de benim hayatımda; yaşantılarını, tavsiyelerini öğrenmeye çalışarak ömrümün daha bereketli ve faydalı işlerle geçtiğini hissettiren büyüklerimizdendir.

Ne demiş ayak izini takip edeceğimiz büyüklerimizden Mevlana Celaledini Rumi: “Ne olursan ol yine gel...”

1) Mâide sûresi 39. ayet

BİR SOLUK

ZEYNEP FİGEN ÜÇKAN

Ömrümden annem sökölüyor kanaya kanaya
Şiirlerde mısralar ayrılısın,
neyleyim söz sanatlarını, silin gitsin
Kalmasın mürekkebin izi
Yok kelimelerin yetisi anlatmaya
Susturun şairleri,
aşıklar atışmasın,
annem gidiyor, anlamsız artık her biri
Damar damar yayılıyor içimde sancısı
Mühürlü bir veda var,
hâkimin kalemi kırıp ayrılığı gırtlığıma dayadığı
Ömrümden annem sökölüyor, diyorum
Bir soluk "Hû"nun ayırdığı

MAZİDEN YÜKSELEN SES

EZGİ ATEŞ TOPRAK

“Yine sessiz bir gece, sükûnun eşiğinde
Kalbimin kırıkları birikmiş ceplerimde
Gözlerimde nem, hayat buğulu bilmece
Varken yok ederler seni böylece...”

2013 / E. A. T.

Seccadesi gözyaşlarından sırlıklam olmuştu. Bütün geceyi dualar ve nidalarla geçiren Feza Deniz, gözleri kan çanağına dönmüş halde uyuşmuş bacaklarından güç almaya çalışarak doğruldu. Güneş doğmuş, kâinat yeni güne hazırlanıyordu. Diline pelesenk olan satırları bir kez daha aklından geçirirken olayların nasıl bu hale geldiğine bir türlü anlam veremiyordu. Kalbi sıkışmaya başladı. Nefes alamayacak gibi olunca camı açtı. Gömleğinin üst düğmelerini çözdü ve serin havanın ürpertisini tüm bedeninde hissetti.

“Ah Erkan, bunu nasıl yaptın!” diye fısıldadı dişlerinin arasından. Üzüntüsü öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Erkan’a mı? Tabii ki hayır! Önce olayları bir türlü çözemeyen kendine, sonra da bu işi başına saran herkese...

“Ah Erkan, ah! Bunu kendine nasıl yaptın? Ya sana bir şey olsaydı? Ben... Ben bu acıyla... bu vicdan azabıyla nasıl yaşadım?” Kendini engin maviliğe bırakmadan önce ardında bıraktığı bu satırlar tekrar zihninde yankılandı: ... Varken yok ederler seni böylece...”

Gömleğinin düğmelerini ilikleyen Feza Deniz, hastane mescidinden çıkıp yoğun bakım koridoruna vardı. Annesi bitkin bir haldeydi. Haberi alınca apar topar hastaneye gelmiş, gözyaşlarını içine akıtarak endişe ve korkuyla beklemişti. Hemşire, Erkan’ın hayatî tehlikeyi atlatıp odasına alındığını haber verince derinden bir şükür sarmıştı kadının her yerini. Hüznü de sevinci de ne kadar zarif ve asildi. Hayatın ona yaşattığı tüm zorluklara rağmen hâlâ dinç ve başı dikti.

Feza Deniz, hayranlık duyduğu bu kadını ağır adımlarla Erkan’ın odasına kadar takip etti. Anne-oğulun baş başa kavuşmasına bir müddet izin verdikten sonra kapıyı tıklatarak içeri girdi. Erkan, perişan bir hâlde, hayata tutunmaya çalışan solmuş bir çiçek gibi öylece yatıyordu. Amirinin yüzüne bakmaya cesareti yoktu. Feza Deniz, karışık duygularla yatağa doğru ilerlerken Erkan’ın annesiyle göz göze geldi. Kan çanağına dönmüş o gözlerdeki şefkat ve anlayışı yüreğinde hissetmişti. Hafif bir tebessümün ardından kadın, nezaketle onları yalnız bıraktı.

“Erkan, oğlum geçmiş olsun. Yüreğimize indiriyordun. Eğer sana bir şey olsaydı...”

“Amirim! Amirim ben... Çok özür dilerim. Ben... Ben böyle olsun istemedim. Ben... Ne yapacağımı bilemedim. Çok...”

“Şşşt! Tamam! Tamaaaam, geçti. Geçti, tamam.” Feza Deniz, eğilip Erkan’ı bir baba gibi kucakladı. Erkan’ın hıçkırıkları dinene kadar öylece kaldılar. Feza Deniz eğilip Erkan’ın gözlerine baktı. “Yüzüme bak! Erkan, yüzüme bak. Eğer sana bir şey olsaydı ne seni ne de kendimi affederdim.”

“Amirim, demeyin öyle. Sizin ne suçunuz var?”

“Ne demek ne suçum var? Senden ben sorumluyum ve ben seni koruyamadım, daha ne olsun!”

“Amirim, işler sizin sandığınız gibi değil. Olaylar çok daha karışık. Ve... Ve beni de bir ucundan yakaladı.”

“Daha açık konuşur musun? Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Hem... Hem ben seni gelen ihbar üzerine Belgrad Kapısı’na göndermemiş miydim? Senin ne işin vardı o uçurumun kenarında?”

“Amirim, işte... Orası biraz karışık. Ben...”

Erkan’ın annesi oda kapısını tıklatıp içeri girdi. Elinde taşıdığı karton bardaklardan birini Feza Deniz’e uzattı. Çayın sıcak dumanları yüzüne vurunca az önceki gerginliğinden kurtulan Feza Deniz, kadına teşekkür etti. Aliye Hanım, oğlunun yanındaki sandalyeye yönelirken Feza Deniz de pencere kenarındakine ilişti.

“Daha önce tanışmak nasip olmamıştı. Erkan, çok bahsederdi sizden. Bir baba gibi... ona kol kanat gerdiğinizden.” Göz göze gelen Erkan ve Aliye Hanım’ın gözleri doldu. Konuyu değiştirmek isteyen Feza Deniz araya girdi.

“Esağfurullah. Erkan’ı bir başka seviyorum, orası ayrı ama ben sadece görevimi yapıyorum. Pırlanta gibi bir evlat yetiştirmişsiniz. Şimdiki yeni yetmelere hiç benzemiyor. Sizi kutluyorum.”

“Aliye Hanım gururlandı. Boşta kalan eliyle oğlunun elini sıktı. “Bu söyledikleriniz beni çok mutlu etti. Bir gün olsun beni mahcup edecek tek bir davranışını görmedim. Erkan’la gurur duyuyorum.”

Erkan, bu kadar övgünün altında ezildiğini hissetmeye başladı. Rengi iyice beyazladı. Aliye Hanım, fark etmese de bu durum Feza Deniz’in gözünden kaçmadı. Daha konuşulacak çok konu vardı ama şimdi sırası değildi.

“Feza Deniz Bey!” Aliye Hanım’ın seslenişiyle irkilen Feza Deniz, “Efendim?” diyerek Erkan’dan gözlerini ayırdı. Hiç daha önce Feza Deniz diye bir isim duymamıştım. Bir hikayesi var mı?”

“Elbette! Hikâyesi olmayan bir şeyin olabileceğine inanmıyorum. Annem gök bilimciydi. Babamsa kaptan. Onların tanışma hikayeleri de çok ilginç. Belki başka bir sefer anlatırım. Sonuç olarak anlayacağınız biri uzay aşığıydı, öbürü deniz. Birbirlerine duydukları bu aşkın meyvesine ikisinden de bir parça taşıyacak bir ad koymak istemişler. Kulağıma ‘Feza Deniz’ diye seslenmişler. Feza Deniz ASLAN. En azından bana anlatılanlar böyle.”

“Çok şanslısınız. İki farklı alanla bir arada büyümek ufkunuzu genişletmiş olmalı.”

“Haklısınız. Öyle oldu. Ama eğitim anlamında en büyük şansım çok okuyan bir anne ve babaya sahip olmaktı.”

“Benim annem de çok okur amirim. Bir gün annemin kütüphanesini ziyaret etmenizi çok isterim. Sizin ilgi duyabileceğiniz kitapların da olduğunu düşünüyorum.”

“İnşallah Erkancığım, neden olmasın. Annen davet ederse bir gün ziyaretinize gelirim elbet.”

“Estağfurullah, davet ne demek. Her zaman başımızın üstünde yeriniz var.”

“Eksik olmayın!”

O sırada kapı tıkladı. İçeriye giren hemşire Erkan’a bir paket uzattı. Paketin üstündeki yazıyı okuyan Erkan’ın beti benzi attı. Birden bayıldı. Ne olduğunu anlayamayan hemşire, Aliye Hanım’ın çığıyla yardıma koştu. Feza Deniz, Erkan’ın elinden yere düşen paketi aldı. Gecedен bu yana diline dolanan satırları hemen tanımişti. Fark ettirmeden paketi ceketinin içine sakladı. Birkaç dakika sonra Erkan stabil duruma gelince de Aliye Hanım’dan izin isteyip odadan ayrıldı. Daha çözülmesi gereken kocaman bir sır yumağı vardı. Kapıya birkaç polis memuru dikti ve kapının asla boş bırakılmamasını, girenin çıkanın dikkatle izlenmesini emretti. Anlaşılan Erkan’ın başı dertteydi ve tedbirli olmaları gerekiyordu.

Saatlerdir masasında paketi inceliyordu. Ezberlediği satırları tekrar tekrar okumaktan zihni uyuşmuştu. “... Gözlerimde nem, hayat buğulu bilmece...” Şiirin altında yazan “E.A.T.” bir kişi isminin kısaltılmışı mıydı yoksa bir örgütün mü bilemiyordu. Erkan bu kadar korktuğuna göre kesin biliyordu. Yediği sup sulu elmanın dişleri arasına sıkışmış kabuğundan kurtulmaya çalışırken gözü paketin içinden çıkan ciltli kitabın kapağındaki gizli bölmeye sıkıştırılmış minik bir zarfa takıldı. Zarfı buradan çıkartmak, kabuğu dışından çıkartmaktan daha kolay olmuştu. Bu minik zarfın içindeki notta şunlar yazıyordu: “ÖLÜM BULAŞICIDIR.”

Sessizliğin içinde yankılanan cep telefonunun sesi birden yüreğini ağzına getirdi. Karakoldan Belgrad Kapısı’ndan gelen ihbarla ilgili bilgi vermek için arıyorlardı. Ölü olarak bulunan siyah kapüşonlu şahısın kimliği tespit edilmiş, kendisini otopsi sonucunu incelemek üzere morga çağırıyorlardı. Henüz neler döndüğünü anlayamasa da tüm bu karmaşanın Pandora’nın Kutusu’yla bir ilgisinin olduğundan emindi. Evden ayrılmadan önce yazı tahtasının başına geçti ve notlarını inceledi. Yavuz’un cinayetinden bu yana madde madde yazdığı hiçbir soruya henüz cevap bulamamış olduğunu görmek canını sıktı. Ya yaşlanmaya başladığı için gözünün önündeki detayları görme konusunda zayıflamıştı ya da çok iyi organize edilmiş bir üst akılın oyununun içinde savruluyordu. Adli tıp morguna doğru giderken komiserlerden birine telefon edip Orhan cinayetinde sorguladıkları kızı tekrar sorguya çağırmalarını istedi. İşlerin bu kııda düğümlendiğini hissediyordu. Kontağı çalıştırırken kızın dehlizde sürekli Erkan’a baktığını, sanki Erkan’a bir şeyler anlatmak ister gibi davrandığını anımsadı. O gün bu durumun üzerinde durma gereği hissetmemişti ama şimdi işler değişmişti.

Akşam trafiğine yakalanmadan yola devam etmenin şükürünü yaşarken o gün tüm yaşananları tekrar zihninden geçirdi. Erkan'ın, kızın sorgu boyunca tekrar ettiğini söylediği cümle neydi? Arabasını park edip içeri girdi. Morgun kapısına yönelirken birden hatırladı: “Hiç kimse yalanı sürekli sürdürecektedir kadar zeki değildir. Ve hiç kimse bu yalanlara sonsuza kadar inanacak kadar aptal değildir.” (Aldous Huxley).

Buranın kokusundan nefret ediyordu. Burada çalışanlara bir kez daha hayranlık duyduğunu hissetti. Adli tıp uzmanı Nilüfer Hanım yanına geldi. Kısa bir selamlaşmadan sonra Nilüfer Hanım önce maktulü gösterdi. 25-30 yaşlarında gencecik bir adamdı. Adı Selim'di. Kamera kayıtlarında da gördükleri gibi iri yapılı vücudu sedyede uzanıyor, yüzünde korkunun izlerini taşıyordu. Tek el ateş edilerek alınından vurulmuş, olay yerinde hayatını kaybetmişti. Nilüfer Hanım, maktulün cebinden çıkan notu Feza Deniz'e uzattı.

“Yavuz'la başladı bu hikâye, Yavuz'la bitmeli.

Şimdi boylasın cehennem dibini ikinci.

Kendimi saymazsam kaldı sekiz üyesi

Silinecek yakında E.A.T.'nin izleri...”

“Bu dava için daha çok geleceğiz buralara anlaşılın. Teşekkürler Nilüfer Hanım. İyi çalışmalar!”

Nilüfer Hanım ne diyeceğini bilemedi. Feza Deniz'i yolcu etmekle yetinip işine geri döndü. Notu ceketinin sol üst cebine yerleştirirken Nilüfer Hanım'ın verdiği dosyayı sağ ön koltuğa atıp direksiyona geçti. Kızıl Gonca dedikleri şu kızla tekrar konuşmalı, öğrenebileceği ne varsa hepsini öğrenmeliydi. Yaklaşık yarım saat kadar sonra karakoldaydı. Kız çoktan gelmiş sorgu odasında kendisini bekliyordu. Nilüfer Hanım'dan aldığı dosyayla birlikte merdivenlerden inerken Selim'le alakalı bazı lego parçalarının yerine yerleştiğini hissetti. Bunu anlamının tek bir yolu vardı. Duruşunu dikleştirip içeri girdi. Loş sorgu odasında beklemekten sıkılmış Gonca'yı tırnaklarını incelerken buldu. Orhan'ın yüzündeki derin tırnak yaralarını hatırladı. Kız birden üstünü başını toparlayıp oturuşunu düzeltti. Karşı sandalyeye geçen Feza Deniz, gözlerini ayırmadan Gonca'ya dik dik baktı. Sanki kızın içine hapsolmuş duyguları ve bilgileri anlamaya çalışıyordu. Gonca ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra bu durumdan rahatsız olmaya başladı. Önce kendini iki tost ekmeğinin arasına sıkıştırılmış kaşar gibi hissetti. Sonra bu işten kaçışının olmadığını anlayıp artık konuşması gerektiğine karar verdi. Karakola gelirken bir şeyler uydurup polisten yakayı kurtaracağını düşünmüştü ama Feza Deniz'in masmavi gözlerinin derinliğinde boğulmaktan korkmuştu. Anlaşılın hissettiği pişmanlıktan kurtulmak istiyordu.

“Siz beni buraya Orhan için çağırmadınız değil mi? Zekanıza hayran kaldım gerçekten. Dedikleri kadar varmışsınız. Bir umut sıyrılabiliyim diye düşündüm ama size karşı artık daha fazla yalan söylemek istemiyorum. Aldous Huxley'nin de dediği gibi, ‘Hiç kimse yalanı sürekli sürdürecektedir kadar zeki değildir. Ve hiç kimse bu yalanlara sonsuza kadar inanacak kadar aptal değildir.’

E.A.T. bir sanat severler kulübü. Yani bir zamanlar öyleymiş. Beni bu kulübe Yavuz dahil etti. Verdiğim konserlerden çok etkilenmiş, onların kulübe de fayda sağlayabileceğimi düşünmüştü. Ben de seve seve kabul ettim. Kulübü kendisinin kurduğunu söylüyor ve sanki tek başarısı buymuş gibi bununla bayağı övünüyordu. Bir süre sonra sevgili olduk. Sürekli atölyedeydim. Yavuz'u resim yaparken izlemek çok hoşuma gidiyordu. Ben resimden anlamam. Benim alanım müzik. Onu o boylarla ahenk içinde seyretmek benim için paha biçilemezdi. Ancak aşk sarhoşluğum geçince bir şey fark ettim. Ben Yavuz'u, bir tuvali baştan sona bitirirken hiç görmemiştim. Sanki o gün sadece ona ayrılan kısımları boyuyor, başka hiçbir yerine dokunmuyor gibiydi. Yavuz boya yaparken Orhan da ordaysa bir saniye bile gözünü Yavuz'un fırça darbelerinden ayırmıyordu. Nitekim daha sonra asıl ressamın Orhan olduğunu öğrendim bir şekilde. Bu durum Yavuz'un hiç hoşuna gitmemişti. Onu anlıyordum ama Orhan da rahatsız olmuştu. Sanki aralarında bir anlaşma bozulmuştu. O günden sonra beni bir daha atölyeye almadılar. Hâlâ E.A.T.'nin bir üyesiydim, toplantılarına katılıyordum ama Yavuz'la birlikteliğimiz sona ermişti. Onu ancak toplantıdan toplantıya görebiliyordum. İki yabancı olmuştuk.

Bu E.A.T. herkese açık bir kulüp değildi. Yalnızca on iki kişiden oluşuyordu ve ben de sonuncusuydum. Grup her ay toplanıyor, aylık görev listesini alıyor ve dağılıyordu. Amacımız halkın sanatla daha fazla bir arada bulunabileceği faaliyetler yapmak, sanat hayatına yeni adım atmış gençlere destek olmaktı. Grupta benim dışımda bir kız daha vardı. Kulübü Yavuz'la birlikte o kız yönetiyordu. Görev dağılımlarını da hazırlayan oydu. Tam bir edebiyat tutkunu ve müthiş bir şairdi. Yakında ilk kitabını çıkartacaktı. Çok güzel bir kızdı. Orhan o kıza aşıktı. Ama kız kimseye yüz vermiyordu. Sanki dönmesini beklediği biri vardı. Tüm şiirlerini ona yazıyordu.

Bir gün bir faaliyet için Selim'le birlikte çalışıyorduk. Şahane bir bateristti. Kulüp kurulunca ilk davet edilen üyelereydi. Mola verdiğimiz sırada beni kenara çekip konuşmak istediğini söyledi. Yavuz'a hâlâ deli gibi âşık olduğumu ve barışmak için her yolu dendiğimi biliyordu. Bunu yapmamam konusunda beni ikaz etti. İşlerin benim sandığım kadar masum olmadığını, kulübün düşündüğüm gibi temiz amaçlara hizmet etmediğini... Kulübe girerken bu kulüpten çıkış olmayacağını hepimiz biliyorduk. Kulüpten çıkamasam bile temiz kalmak için elimden geleni yapmamı, Yavuz, Orhan ve o kızdan uzak durmamı söyledi.

Bir süre sonra Yavuz'un ölüm haberiyle yıkıldım. Orhan'ın yaptığını öğrenince hem hayal kırıklığına uğradım hem de aylardır merak ettiğim aralarındaki anlaşmanın ne olduğunu öğrenmeyi kafaya koydum. Çok geçmeden de aradığımı buldum. Babalarının yarattığı basit bir kardeş kıskançlığı değildi aralarındaki. Çok daha fazlasıydı. Orhan şizofreni ve siciline işlenmesin diye bu durum herkesten, tüm resmî kurumlardan saklanmıştı. Ve lisedeyken haplarını almadığı bir gün kontrolünü kaybedip bir arkadaşının ölümüne sebep olmuştu. Babası yetkisini kötüye kullanarak oğlunu ceza almaktan kurtarmıştı. Yavuz da bu durumu kendi lehine çevirmeyi başarmıştı. Yavuz'a kin güttüğü barizdi. Haplarını almadığı bir gün onun da işini bitirmişti.

Aslında anladığıma göre Orhan'ın Yavuz'u öldürmesinin kulüple bir ilgisi yoktu ama Orhan, artık kulüp için bir tehdit oluşturuyordu. Daha fazla temiz kalamayacağımı anladım ve Yavuz'un intikamını almayı tercih ettim. Selim'in de Orhan'la önceden kalma bir hesabı varmış. Hesapları kapatalım istedik. Gerisini biliyorsunuz.”

Feza Deniz, sandalyesinde doğruldu ve dakikalar sonra ilk kez konuştu.

“Daha bilmediğim çok şey var. Ama o lisede ölen gencin Selim'in kardeşi olduğunu biliyorum.”

“Amirim, beni hiç şaşırtmıyorsunuz. Yine çok iyi çalışmışsınız dersinize. O zaman Selim'i alınandan vuranın da ben olduğumu biliyorsunuzdur.”

“Elbette. Tek bilmediğim bunu neden yaptığın.”

“Baş komiserim. İşte bunu öğrenmek istemezsiniz. Zira öğrenirseniz çok üzüleceksiniz.”

Kızın ağzından daha fazla laf alamayacağını anlayan Feza Deniz, kızı dürüstlüğü için tebrik etti. Bu kızıl saçlı güzel kızın burada olmayı hak etmediğini düşündü. Hayat işte bazen insanı hiç istemediği yerlere sürükleyebiliyordu. İnsanlar da yaptıkları seçimlerin bedelini er geç ödüyordu. Tam kapıdan çıkmaz üzereyken durdu ve kıza döndü.

“Bu işten sağ çıkamayacağını bile bile bana bunları neden anlattın?”

“Bu vakadaki tek masum kişi sizsiniz. Sizi yalanların içinde bırakmaya gönlüm razı olmadı. Bunca pişmanlığın içinde bir de bunun için vicdan azabı çekmek istemedim.”

Sükutun eşiğindeki sessiz gece içini tırmalarken, hayal kırıklıklarının birikmeye hazırlandığı cepleri ellerinde Galata yokuşunu tırmandı. Arabasını karakolun otoparkında bırakmıştı. Ayaklarının yere sağlam basmasına ihtiyacı vardı.

YAPTIKLARINDAN PIŞMAN DEĞİLLER (!)

RIFAT ZENGİN

“Gazetelerde gördüğüm bir haber dikkatimi çekti: “İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu; yaklaşık 1,5 milyon yerinden edilmiş Filistinlinin sığındığı Gazze Şeridi'nin güneyindeki Refah kentinden şu ana kadar yaklaşık 500 bin kişinin çıkarıldığını ve bölgede insanî felaket yaşanmadığını iddia etti. Haberi okuduğumda aklıma bir ayet geldi: "Hem onlara 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın,' denildiğinde 'Biz ancak ıslah edicileriz,' derler." (Bakara 11) İnsan bu, her şeyi yapar. Bazen mükemmel işler de yapar bazen yeryüzünü kan gölüne de çevirir. İnsanın fitratında birbirine öyle karşıt duygular düşünceler vardır ki bunların hangisini kullanır ve yaşarsa o yaptıkları ilerde varacağı yerin neresi olduğunu belirler. Bu söze göre zalim Netanyahu, hiçbir suç işlememiş insanî bir felakete de (?) yol açmamıştır. İnsan kimdir? Yaratılış hilkatı nedir ki bazen mükemmel bir varlık olurken bazen de vahşi bir canlıya dönüşür. İnsan için Kur'an'da şöyle bir ayet geçmektedir: "Biz o emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik; onlar, onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yükledi. O gerçekten çok zalim ve çok cahildir."(Ahzab, 72) Bu ayette insanın fitratında gerçekten de çok kötü hasletlerin olduğu ifade ediliyor. İnsana izafe edilen cahillik ve zalimlik gerçekten de ne kötüdür. İnsan içi ayrıca “unutan varlık anlamında” ins/س ذلّٰا kökünden, kendisine öğretilen varlık anlamında înâs/س ذلّٰا masterından veya “çok hareket etmek” manasındaki nvs/س وذ kökünden türediği söylenmektedir. İnsan için izafe edilen özelliklerden birisi de pişman olmasıdır. İnsan yapar ve yaptığından da pişman olur. Bazen bu pişmanlık fayda verirken bazen de fayda vermez. "Derken Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini ona göstermesi için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. Katil bunu görünce: 'Yazıklar olsun bana! Şu kargadan daha bilgisiz, daha mı âcizim ki, kardeşimin cesedini nasıl ortadan kaldıracağımı bilemedim' diye dövündü ve pişmanlığa düşenlerden oldu." (Mâide 31) Kötüyse bir insan, yeryüzündeki en büyük bozgunculuğu da yine o çıkarır. Sırf kendi çıkarı için sırf kendi zihin dünyasındaki dünyayı oluşturmak için diğer insanları öldürmekten, ortalığı kan gölüne çevirmekten hiç utanmaz.

Kur'an'da "Ancak iman edip iyi ameller işleyenler, Allah'ı çok çok ananlar ve haksızlığa uğratıldıklarında kendilerini savunanlar müstesna; haksızlık edenler, hangi dönüşe (hangi akibete) döndürüleceklerini yakında bileceklerdir," ayeti geçmektedir. Bütün dünyanın gözü önünde Filistin'de yaşanan vahşet, artık Müslüman olmayanların da tepkisini çekmeye başladı. İsrail'in bu vahşi tavrının insanlığı nereye getirdiği tüm dünyada gözler önüne kondu. Artık Yahudisi, Hristiyanı ve diğer dinlerdeki tüm insanlık, İsrail'i protesto ediyor. İsrail'in hiçbir insanlık vasfı taşımayan bu yönetici güruhu tüm bu protestolara kulak tıkıyor. Ancak hiç şüphe yok ki bu zalimler elbette görecekler ilerde! Yaşattıklarının elbette karşılığı var.

(Kaynak:<https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/459657#:~:text=bu%20%27er%27evede%20%28%29cinsan%28%29d%20kelimesinin%3B,nvs%2F%D8%B3%EF%BB%AE%EF%BB%A7%20k%20%27den%20t%20%27credi%20%27s%20%27B6ylenmektedir.>)

BEKLENEN MEKTUP

ESMA BEYZA GÜLEÇ

Bir zamanlar, Kapılar Şehri'nin girişinde kendisine ait kapının açılmasını sabırla bekleyen bir yaşlı vardı. İlk gidişinde, oraya gelmeyi başarmış diğerleri gibi hevesle bakmıştı girenlerin ardından. Sıranın kendisine geleceğinden ümidi kesene kadar dikilmiş, uyuşan bacaklarını dinlendirmek için bir kenara oturmak aklına bile gelmemişti. Ona kapı açılmadı. İkinci gidişinde, üçüncü gidişinde sonra kaçınıcı olduğunu saymaktan vazgeçtiği diğer gidişlerinde de... Ne acımasızdı bu Kapılar Şehri'nin sahibi! Ne azimliydi beklemekten vazgeçmeyen yaşlı! Ne güçlüydü her defasında o kapıdan geçebileceğini düşündüren ümidi!

En son, beş kişi birlikte beklemekteydiler aynı yerde. İki derviş -Zu ve Ze-, bir çocuk ve yağız atının üstünde dimdik duran bir süvari. Yaşlı; onu buralara kadar getiren, ayrılmaz parçası olmuş kızılıcak değneğinden yapılma asasına dayanmış, duymayı umduğu sese kulak kesilmişti. Nihayet o sesi duydu. Sonunda onun kapısı açılıyordu. Görmeyen gözlerine elindeki asası mihmandarlık ediyordu. Bahçeden gelen serin havanın, taze yaprak kokularının peşine düştü ayrılmaz dostu asasıyla. Açık kapıdan içeri girdi, yumuşak çimenlerin üzerinde sürüklediği adımlarıyla kızılıcak bahçesinin ağaçları arasında dolaşmaya başladı. Kapının ardında ne olduğunu biliyordu sanki. El yordamıyla ağaçların dallarını yoklamaya başladı. Uzun zamandır beklediği yerde olmanın keyfini çıkarma vakti henüz gelmemişti. Sonunda aradığını buldu. Bir dala asılmış heybeyi aldı, içinden sararmış bir kâğıt çıkardı. İşte şimdi rahatlamış görünüyordu. Mektubu ellerinin arasında tuttu. Eğri büğrü olmuş parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirdi. Yavaşça yere çöküp kızılıcak ağacının gövdesine sırtını dayadı. "Dervişler!" diye seslendi tazelenmiş, kuruluşu gitmiş sesiyle. "Dervişler; az gelin yanıma, yardım edin çocukluğuma, huzura ersin bundan gayrı yüreğim, çözeyim eskilerde kalmış düğümünü sırrımın."

O sırada dervişler de kendilerine açılmış kapıdan girmiş, umduklarından kat kat fazlasıyla karşılaşmanın şükrü içindeydiler. Yaşlının sesini duyduktan kısa bir an sonra onun yanı başındaydılar. Uzattığı mektubu Zu aldı. Nedendir bilinmez; geçmişle ilgili hesaplaşmalarda Ze bir adım geride durur, suskunlaşır, kendi içine dönerdi. Vardı elbet onun da içinde buna sebep, görünmez yaraları. Bu dünyada gönül yaralarına derman olacak merhemi bulacağına dair ümidi Zu kadar kuvvetli olsun isterdi.

Zu okumak için mektuba baktığında bildiği mektuplara benzemediğini gördü.

Daire şeklinde yazılmış satırların tam ortasında bir çift iri siyah nokta vardı. Siyahın böyle parlayabildiğine ilk defa şahit olmuştu Zu. Okumaya başladı.

“Ciğerparem, gülüşüne doyamadığım yavrum; seninle tam da burada ayrılmıştık. O gün sen arkamdan bakakalmıştın. Uzaklaşırken o son bakışın, kalbime iki kör kurşun gibi saplandı. Nereye gitsem senin kara gözlerinin yüreğimi delip geçişinin sızısı bitmedi. Yarası kapanmadı. Ağlaya ağlaya “Gitme babam, babam gitme!” deyişin kulağımdan silinmedi. Sen belki de umursamadığımdan cevabım yok zannettin. Nasıl derdim, ‘Gitmezsem gözlerinin iyileşmesi için derman olacak parayı bulamam. O parayı bulamazsam gitgide feri sönen gözlerin; neşeni de söküp peşinde götürür, ben buna dayanamam,’ nasıl derdim bunları yüzüne? Ömrümün, geri dönmeye yetmeyeceğini bileydin seni bırakır mıydım bahçede öyle mahzun? Senin göremeyen gözlerin olur, neşenin yitmesine izin vermezdim. Eskisi gibi omuzlarımdan indirmez, her gördüğümü anlatır anlatır, gören gözlerin olurdu. Bilseydim dönemeyeceğimi ah bilseydim...” Zu, iç içe daireler çizen satırları okumaya devam ederken yaşlı eliyle susmasını işaret etti. “Bu kadarı yeter, bilmem gerekeni öğrendim, babamla aramdaki düğüm çözüldü.” dedi. Birden mektuptaki yazı tam tersi yönde silinmeye başladı. Sadece bir kelime ve pırl pırl parlayan iki siyah nokta kaldı. Zu mektubu katlayıp yaşlıya uzattı. “Sizde kalsın, ikinizden birine çok yakında lazım olacak nasılsa!” deyip ayağa kalktı. İkisinin sırtını sıvazlayıp yavaş adımlarla sonu görünmeyen yemyeşil bahçenin içinde ilerledi, az sonra sanki sihirli bir el ortadan kaldırmışçasına ışık hüzmeleri içinde, ardında heybetini; heybetinin gönüllere yaydığı, efsunlu, güven dolu hissi de bırakarak kayboldu.

Dervişler, katlayıp heybelerine koydukları mektubun hangisine çok yakında lazım olacağını birbirlerine bile sormaktan çekinerek ve hangi ciğerpareleriyle geçmişte kalmış kördüğümü çözeceklerini düşünerek bahçe kapısından usulca dışarıya çıktılar.

DERGİMİZİN
GENEL KOORDİNATÖRÜ
İLE SÖYLEŞİ

HANİFE

ARTAR YALÇIN

“—
Yazar için bir amacının olması önemlidir. İnsanı diri tutar. Motive eder. Kişiyi ne için çabaladığını hatırlatır, sıkıntılar yaşasan da yola devam et mesajı verir. Edebiyata gönül vermek, dergi çıkarmak, okura ulaşabilmek hep bir emek ister. Rehavete ve umutsuzluğa kapıldığınızdaysa sizi motive eden, yazmanız için size destek veren, onore eden, “Bir yazı da olsa dergimiz çıkacak, “diye cesaretlendiren bir yayının yönetmeniniz varsa pes etmek pek mümkün değildir. Sevgili okurlarımız; her ay gerçekleştirdiğimiz söyleşilerimizde bu defaki sohbetimiz için kendi mutfağımızdan tanıdık bir ismi ağırlıyoruz. Neredeyse dört yıla yaklaşan bir süredir istikrarla ve bin bir emekle yoluna devam eden gözbebeğimiz Küpeşte derginin Genel Yayın Yönetmeni Hanife ARTAR YALÇIN ile dergicilik çalışmaları, yazarlık ve edebiyat üzerine gerçekleştirdiğimiz keyifli sohbetimizi okumak için buyrun efendim...”

Hanife Hoca'm biz sizi yakinen tanıyoruz. Ancak okurlarımız için kendi cümlelerinizle Hanife Artar Yalçın kimdir, tanıtmak ister misiniz?

Bir gün bu zor sorunun bana da yöneltileceğini hiç düşünmemiştim. Zira insanın kendisini tanıtmayı epey güç benim için. En yalın hâliyle ifade etmeye çalışayım: Hayal kurmaktan vazgeçmeyen, yazan, okuyan- en çok da çocuklar için yazılmış metinleri- bir öğrenciyim.

Editörlük, yazarlık, dergicilik... Edebiyata bu sevdâ ne zaman başladı ve nasıl fark ettiniz? Bu yazma macerası içerisinde unutamadığınız bir anınız var mı?

Sanırım bu savdâya ait tohumları gönlüme ilk olarak rahmetli halam attı. Henüz okuma-yazma bilmezken bana resimli kitaplar okurdu. İlkokula başladığımda da devam etti. Yıllar geçtikçe kitaplarla aramdaki bağ kuvvetlendi. Ortaokul-lise dönemlerimde okumalara, kendi çapımda yazmaya çalıştığım şiir ve denemeler eklendi. Okuyucusu olmayan. Nâdiren şiirlerimi, radyoda şiir geceleri yapan programlarda okurdum. Küçük çaplı yazı gruplarıyla birbirimizin metinleri üzerinde yorum yapmaya başladık sonraki yıllarda. Yakın geçmişe geldiğimizde de bazı arkadaş gruplarıyla, belli aralıklarda birbirimizin metnini okuyup editledik. Pandeminin nimetlerinden nasiplenenden biride bendim. Yazarlık, editörlük, nitelikli okuma, çocuk edebiyatı, öykü çözümlene gibi birçok atölyeye katıldım. Hâlâ devam eden çalışmalarım var. Küpeşte dergi ile öğrendiklerimi ortaya koyma fırsatı buldum. Son olarak Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü okumaya başladım. Unutamadığım ve çok kıymetli bir gün var: Mustafa Kutlu ile tanışıp sohbetini dinlediğim gün.

Edebiyat ve öykü deyince sizde Mustafa Kutlu'nun ayrı bir yeri olduğunu biliyoruz. Bunun sebebini anlatır mısınız? Mustafa Kutlu dışında okumayı sevdiğiniz kalemler kimlerdir?

Kalem oynatan herkesin severek takip ettiği, öykündüğü bir yazar mutlaka vardır. Benim için de bu değerli isim Mustafa Kutlu. Her eserinde kendimi, sayfaların arasında ya da sessiz bir şekilde karakterlerinin etrafında buluyorum. O kadar iyi yaşıyor ki kitap bitse de zihninizde hikâyeye yaşamaya devam ediyor. Bakkalda, kasapta; tren istasyonunda, otobüs durağında... çıkıveriyorlar kahramanlar karşınıza. O kadar bizden, o kadar doğal. Yapaylık yok. Bu yüzden de çok seviyorum onu okumayı. Özellikle çocuk edebiyatı alanında eser vermiş yazarları okumak keyifli oluyor. Kaleminin sesi kulağıma hoş gelen kim olursa okurum.

Yaklaşık dört yıldır istikrarla devam eden, güzel bir dergimiz ve emek veren ekibimiz var. Elbette böyle güzel topluluklar ve onların verdiği eserler birdenbire öylece ortaya çıkmıyor. Öncelikle derginin en başından bu zamana kadar bu macerayı sürdürme gayret ve azminiz için sizi kalpten tebrik ediyorum. Dergimizin ortaya çıkış fikri ve sürecini bilmeyen okurlarımız için bizimle paylaşabilir misiniz?

Hatırlamak istemediğimiz pandemi günlerinde doğdu Küpeşte. Kaleme ve kitaba tutunan bir grup arkadaşla çıktık yola. Katıldığımız bir yazarlık atölyesi sonrası. Birçoğumuzun yakından tanıdığı sevgili Tuğba Coşkuner'in destekleri bize güç verdi. Acemiydik ama samimiyetimiz tamdı. Eylül ayında dört yaşına girecek inşallah. Dileğimiz nice sayılarını okurla buluşturmak.

Aktif bir hayatınız var. Ev ve aile sorumluluğu, çocuklar, sıkı bir okur olmak ve sürekli emek isteyen dergi işleri arasında dengeyi nasıl sağlıyorsunuz?

Bu sene bunlara bir de bölüm dersleri eklendi. Kabul ediyorum zorlandığım çok zaman oldu. Sabah çok erken uyanıyorum. Bu şekilde gün bereketleniyor. Eşimin desteği çok fazla. Kimi zaman herkes gibi ben de yetişemiyorum. İnsan ve aciz olduğumu hatırlatıyorum kendime. Televizyon ve ekrandan uzağım. Bazen uykumdan bazen de farklı ihtiyaçlarımdan fedakârlık ediyorum. Beni motive eden ve güç veren sanırım severek bu yükü taşımak. Yoksa yürüyemezdim.

E derginin matbu dergilere göre olumlu ve olumsuz yönleri nelerdir?

Teknolojide yaşanan gelişmelere yetişemiyoruz. Yeniliklere ayak uydurmak güç. Fakat takip de etmek gerekiyor. Matbu eserlerin yeri her zaman özel. Kağıt tedariki, basım maliyetleri vb. sebepler her geçen gün matbu yayınların önüne engel olarak çıkıyor. Bu durum da hem yayıncıyı hem satın alan okuru dijitale yönlendiriyor. İki tarafın da okuru var çok şükür. Önemli olan da zaten her ay, en az bir dergiyi takip etmek diye düşünüyorum.

Çocuk edebiyatını edebiyatımızın ve dünya edebiyatının neresinde görüyorsunuz? Sizce bugünkü konumu nasıl olmalı ve bu yolda nasıl bir rota çizilmeli? Bu alanda eserlerini beğendiğiniz isimlerden bahsedebilir misiniz?

Bu konuda yetkin değilim. Haddimi aşmak istemem. Ama bir okur gözüyle şunları söyleyebilirim: Son birkaç senedir gerçekten kaliteli ve faydalı kitaplar çocuklarla buluşuyor. Yurt içi ve yurt dışında düzenlenen fuarların bu alana etkisi büyük. Eskiden çocuğa yazılmış metinleri muhatapları okurdu. Artık yetişkinler de okuyor. Bence bu da gelişmenin en büyük kanıtı. Niteliksiz eserler(!) elbet var. Bu konuda da en önemli görev ebeveynlere düşüyor. Yabancı yazarlar içinde en sevdiğim Rodari, diyebilirim. Yerli kalemlerden de kesinlikle rahmetli Mevlâna İdris ismini zikretmem gerekiyor. Zira çocuk edebiyatına katkısı ve emekleri tartışmaya kapalı kanaatimce.

Hayatınızın ilk yıllarına dönmüş olsanız pişmanlık duygusu ile ilgili olarak hangi olayı ya da anı değiştirmek isterdiniz? Dergimizin bu ayki dosya konusu “Pişmanlık” kavramı ile ilgili olarak neler söylemek istersiniz?

O günlere geri dönebilsem rahmetli babamla daha fazla vakit geçirirdim herhâlde. İnsan kaybedince daha iyi anlıyor sevdikleriyle birlikte tüketilen vaktin kıymetini. Büyük çapta olmamakla birlikte insan bence pişmanlıklar yaşamalı. Aynı ya da benzer durumlara düşüp zorda kalmamak için pişmanlık tecrübe edilmeli diye düşünüyorum.

Editörlüğün kaleminize etkisi nedir?

Birçok editör okuduğu metinlerin kalemini körelttiğini söyler. Ben aksini düşünüyorum. Her okuduğum metin farklı pencereler açıyor hayal dünyamda. Dil bilgisi bakımından da faydası büyük.

HAYATTAKİ KÜPEŞTENİZ NEDİR?

DUALARIM
KİTAPLARIM
VE
AİLEM

Söyleşi; Serpil Özlem Uçar

240

GÜN

Gazze'de devam
eden soykırım!